భగవద్గీత

ఇరవై ఐదవ వార్షికోత్సవ ఎడిషన్

మరియు

WINTHROP సార్జెంట్

ఎడిట్ ముందుమాటఅనువదించబడింది

CHRISTOPHER KEY CHAPPLE

ముందుమాటద్వారా

HUSTON SMITH

ముందుమాట

హుస్టన్ స్మిత్

Tఅతను భగవద్గీతసమ్మిషన్ వేదాంతఉంది,మరియు స్పష్టమైన మధ్య doc-trines వేదాంత ఒకటిగా నిలుస్తుంది మన ఆధ్యాత్మికత యొక్క సారాంశాన్ని కలిగి ఉన్న అత్యంత ప్రత్యక్ష సూత్రీకరణలు. నిజం ఒకటి, గీతయొక్క బోధనలు ఇతర సమాంతర గ్రంథాలలో వాటి సమాంతరాలను కనుగొంటాయి, కానీ మరెక్కడా దాని బోధనలు ఇంత క్లుప్తంగా చెప్పబడలేదు.

జీవిత ప్రయోజనం

ప్రాపంచిక కోరికల నెరవేర్పు నుండి పొందిన ఆనందం ఉండదు. వృద్ధాప్యం పెరిగేకొద్దీ, ప్రతిదీ అస్థిరమైనది-సంపద, ఆస్తులు, ఆరోగ్యం మరియు జీవితం కూడా అని ఒకరు గ్రహిస్తారు. డబ్బు మరియు అది కొనుగోలు చేయగల విలాసాలు శాశ్వత ఆనందాన్ని పొందడంలో విఫలమైనప్పుడు, ఈ అసంతృప్తికి కారణం ఏమిటని ఒకరు ఆశ్చర్యపోతారు. ఈ విచారణ శరీరం మరియు మనస్సుతో పాటు, మానవుడిలో మరొక భాగం తక్కువ స్పష్టంగా మరియు చాలా ముఖ్యమైనది అని కనుగొనటానికి దారితీస్తుంది ఎందుకంటే ఇది మరింత శాశ్వతమైనది మరియు ఎల్లప్పుడూ మా కార్యకలాపాలను గమనిస్తూ ఉంటుంది. ఆధ్యాత్మిక గ్రంథాలలో శరీర-మనస్సు సముదాయాన్ని స్పష్టమైన స్వీయ అని పిలుస్తారు మరియు మరింత శాశ్వతమైన భాగాన్ని రియల్ సెల్ఫ్ అంటారు. చివరికి ఒక గుర్తిస్తాడు ఒకరి స్పష్టమైన కాకుండా హాజరు పైన పేర్కొన్న అసంతృప్తి ఉత్పన్నం కారణం ఒకరి జీవితంలో ప్రయోజనం ఈ విలక్షణత గుర్తించడానికి మరియు ఒక రియల్ నేనే తమనుతాము గుర్తించడమే రియల్ నేనే, మరియు (భగవద్గీతచూ,అధ్యాయం 2ఆ,పద్యం 66, ఇకమీదట BG II: 66).

స్వీయ-గుర్తింపు యొక్క సంక్షోభం

మాకు చేతులు మరియు కాళ్ళు ఉన్నాయి; మా ఐదు ఇంద్రియ అవయవాలు (వినికిడి, స్పర్శ, దృష్టి, రుచి మరియు వాసన) ఆ అవయవాల కంటే గొప్పవి ఎందుకంటే అవి విస్తృతమైన కార్యకలాపాలను నియంత్రిస్తాయి. మన మనస్సులు (సమాచారాన్ని స్వీకరించే మరియు నిల్వ చేసేవి) మన ఇంద్రియ అవయవాల కంటే గొప్పవి ఎందుకంటే అవి ఆలోచనలను ఉత్పత్తి చేస్తాయి మరియు తిరిగి పొందుతాయి. మన మేధావులు మన మనస్సులకన్నా గొప్పవారు ఎందుకంటే వారు సమాచారాన్ని ప్రాసెస్ చేస్తారు, నిర్ణయాలు తీసుకుంటారు. ఏదేమైనా, పైన పేర్కొన్న అన్నిటికంటే ఉన్నతమైనది చైతన్యం మరియు జీవితానికి మూలం అయిన ఆత్మ. ఇది మునుపటి పేరాలో (BG IV: 242) ప్రస్తావించబడిన రియల్ సెల్ఫ్.

నేను ఎవరు?

మానవ ఆత్మలో దైవ స్పార్క్ ఉంది, వీటిలో ముఖ్య లక్షణాలు అవిశ్వసనీయత, అవినాభావత మరియు అనంతం. ఒక జీవి ఉంది, మరియు ప్రతి హు-మ్యాన్ ఆత్మలో ఈ ఒక్కటే పూర్తిగా విస్తరిస్తుంది, పాక్షికంగా కాదు, మొత్తం సూర్యుడు ప్రతి మంచు బిందువులో సూక్ష్మచిత్రంలో ప్రతిబింబిస్తుంది.

ప్రతి మానవ ఆత్మకు ఒకే దైవిక స్పార్క్ ఉంటే, అప్పుడు మానవులందరూ మంచితనం కోసం ఒకే శక్తితో ఎన్-డౌడ్ అవుతారు. ప్రతి మానవుడిలో దైవిక స్పార్క్ యొక్క జ్ఞానం, అవగాహన మరియు స్థిరమైన అవగాహన-పైన పేర్కొన్న రియల్ సెల్ఫ్-మానవ సద్గుణాలన్నిటికీ పునాది (BG XV: 7).

హ్యూమన్ సోల్

మానవులు బాల్యం, యవ్వనం మరియు పరిపక్వత ద్వారా ప్రశాంతంగా కదులుతారు, కాని వృద్ధాప్యం స్వాగతించబడదు మరియు మరణాన్ని సమీపించే భయం ఉంది. నిజం అయితే, ఈ దశలన్నింటినీ సమానంగా స్వాగతించాలి, ఎందుకంటే మానవ ఆత్మ భౌతిక శరీరం నుండి విడుదలయ్యే వరకు అదే దశలను పునర్జన్మ చేస్తుంది మరియు పునరావృతం చేస్తుంది. ఆత్మ పునర్జన్మ పొందినప్పుడు, అది దాని గత జీవితాలలో పేరుకుపోయిన ముద్రలు మరియు వంపులను కలిగి ఉంటుంది (BG II: 2 మరియు II: 13).

ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణ

భౌతిక ప్రపంచం నిరంతరం మారుతూ ఉంటుంది; ఇది శాశ్వతంగా నశించే దృశ్యం. Ges షులు, లోతైన ఆత్మపరిశీలన ద్వారానిర్ధారణకు వచ్చారు , ఉనికిలో లేనివి అంతిమ వాస్తవికత కాదని. సర్వవ్యాప్త చైతన్యం, దాని స్వభావంతో శాశ్వతమైనది మరియు నాశనం చేయలేనిది, అంతిమ వాస్తవికత మాత్రమే. విపరీతమైన ధైర్యం, అసాధారణమైన సృజనాత్మకత మరియు అనంతమైన కంపాస్-సియోన్ (BG II: 16–17) చూపించే వ్యక్తులను ఎదుర్కొన్నప్పుడు ఈ సర్వవ్యాప్త స్పృహ యొక్క సంగ్రహావలోకనం మనకు లభిస్తుంది.

విభిన్న స్వభావాలకు

వివిధ మార్గాలు ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారానికి అనేక మార్గాలు ఉన్నాయి. ప్రజలు వేర్వేరు టెమ్-పెరామెంట్స్ మరియు ధోరణులతో జన్మించారు: కొందరు చురుకుగా ఉండటానికి ఇష్టపడతారు, మరికొందరు ప్రతిబింబిస్తారు, మరికొందరు ప్రభావితం మరియు వారి భావాలతో నిమగ్నమై ఉంటారు, మరికొందరు (షో-మి రకాలు) ప్రయోగాలకు అనుకూలంగా ఉంటారు (ఏమి పనిచేస్తుందో చూద్దాం). ఈ నాలుగు రకాల్లో ప్రతిదానికి ఆధ్యాత్మిక మార్గాలు ఉన్నాయి. చురుకుగాపని మార్గం, *ఉన్న వారికికర్మ యోగం*; ప్రతిబింబం కోసం జ్ఞానం యొక్క మార్గం, జ్ఞాన *యోగం*; మనోభావాలు ప్రబలంగా ఉన్న ప్రభావవంతమైన రకం కోసం, దేవో-టియోన్,యొక్క మార్గం ఉంది *భక్తి యోగా*; మరియు ప్రయోగాత్మక, చూద్దాం-ఏమి-పని రకం కోసం, ధ్యానం యొక్క మార్గం, *రాజా యోగా* (BG XIII: 24-25) ఉంది.

అటాచ్మెంట్ లేకుండా పని

ఆధ్యాత్మికంగా ముందుకు సాగడానికి ప్రపంచాన్ని త్యజించాల్సిన అవసరం లేదు family కుటుంబం, సామాజిక మరియు వృత్తిపరమైన బాధ్యతలతో పూర్తిగా నిమగ్నమై ఉండవచ్చు. ఒకరు చేయవలసినదానికి ఒకరి దృష్టిని మరియు ప్రేరణను మార్చడమే అవసరం. ఒకరు వ్యాపార వ్యక్తి అని చెప్పండి, వారు రోజుకు విధులను నిర్వర్తించకుండా పట్టించుకోకుండా రోజుకు విధులకు హాజరుకావండి. అజ్ఞానులు మరియు వివేకవంతులు ఇద్దరూ ఒకే పని చేయవచ్చు, కాని అజ్ఞానులు స్వార్థపూరిత ఉద్దేశ్యంతో వ్యవహరిస్తారు, మరియు వివేకవంతులు ఏదైనా భౌతిక లాభం ఆశించకుండా వ్యవహరిస్తారు (BG II: 47 మరియు III: 25).

నిస్వార్థమైన పని-మైండ్ ప్యూరిఫైయర్

ఒక కుర్రాడు తన కుక్కతో వంకరగా ఉన్న తోకను ఆడుతున్నట్లు Ima హించుకోండి. అతను తోకను నిఠారుగా చేయడానికి ప్రయత్నిస్తాడు, కాని అతను దానిని వీడగానే, అది మళ్ళీ వంకరగా ఉంటుంది. మన జీవితంలోని భాగాలు అలా ప్రవర్తిస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది-మేము ఒక భాగాన్ని నిఠారుగా చేస్తాము, కాని అప్పుడు వంకర తోక జరుగుతుంది. కానీ హృదయాన్ని తీసుకోండి.

బ్రిటిష్ పాలన నుండి భారతదేశ స్వాతంత్ర్యాన్ని గెలవడానికి మహాత్మా గాంధీ అహింసా మార్గాలను ఉపయోగించారు. లో సేవాగ్రామ్ తన కుటీర వద్ద ఒక ప్రార్థనా సమావేశానికి ఒక పద్యంఇదివద్ద భగవద్గీత చదివి జరిగింది.సమావేశాల తరువాత, గాంధీ కొన్ని నిమిషాలు కళ్ళు మూసుకుని నిశ్శబ్దంగా కూర్చుని, పద్యం గురించి ఆలోచిస్తూ ఉండేవాడు. ఆ సమావేశాలకు హాజరైన చాలా మంది గాంధీ వ్యక్తీకరణలో పరివర్తన చూసి ఆశ్చర్యపోయారు. పాలకుల పనుల క్రూరత్వం కారణంగా అతని దేశం తరచూ తన దేశవాసుల బాధలను ప్రతిబింబించే నొప్పి రూపాన్ని ధరించేది.ధ్యానించిన తరువాత గీతను, అతని ముఖం అందరి పట్ల ప్రేమ మరియు కరుణతో మెరుస్తుంది. గాంధీ యొక్క న్యాయస్థానం, ప్రశాంతత మరియు జ్ఞానం యొక్క రహస్యం అతని స్పృహను దైవంతో తిరిగి కనెక్ట్ చేయగల సామర్థ్యం-అనంతమైన బలం, అనంతమైన కరుణ మరియు అనంతమైన జ్ఞానం యొక్క మూలం (BG II: 48 మరియు XII: 13).

WHఇn పని ఆరాధన అవుతుంది

ప్రతిదానిలో యూనివర్సల్ స్పిరిట్ ఉనికిపై స్థిరమైన అవగాహన అన్ని పనులను ఆరాధనగా మార్చగలదు. ఒకరు స్వార్థపూరిత ఉద్దేశ్యంతో పనిచేసినప్పుడే మనస్సు ఆందోళన చెందుతుంది మరియు చంచలమవుతుంది. యూనివర్-సాల్ స్పిరిట్ యొక్క ఆరాధన యొక్క వైఖరిలో చేసిన పని మనస్సును శుద్ధి చేస్తుంది మరియు శాంతపరుస్తుంది. ఇది మనశ్శాంతిని పొందటానికి మరియు ఆనందాన్ని కొనసాగించడానికి ఒక సరళమైన మార్గం (BG XVIII: 46).

జ్ఞానం యొక్క మార్గం

అనేక రకాల జ్ఞానం ఉన్నాయి. లౌకిక జ్ఞానం మనల్ని భౌతిక ప్రపంచానికి మించి తీసుకోదు-ప్రతిదీ మార్పుకు లోబడి ఉన్న ప్రపంచం. అశాశ్వతమైన విషయాలలో శాశ్వత ఆనందాన్ని పొందడం అసాధ్యం.

లోతైన ఆత్మపరిశీలన వల్ల మానవుడు (సూక్ష్మదర్శిని) మరియు విశ్వం (స్థూల) మధ్య అనురూప్యం ఉందని తెలుస్తుంది. మానవులలోని ఆధ్యాత్మిక భాగం అసాధారణ ప్రపంచాన్ని విస్తరించే యూనివర్సల్ స్పిరిట్‌తో సమానంగా ఉందని ఒకరు కనుగొన్నారు.

ఆనందం యూనివర్సల్ స్పిరిట్ యొక్క ప్రాథమిక లక్షణం కాబట్టి, మానవులందరిలో ఆనందం యొక్క సంబంధిత జలాశయం ఉండాలి. అందువల్ల శాశ్వతమైన సంతోషాన్ని కోరుకునే వారు ప్రతిదానిలో దైవిక ఉనికి గురించి నిరంతరం అవగాహన వెలుగులో వారి చర్యలకు మార్గనిర్దేశం చేయాలి.

ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం వైపు ప్రయాణం అవరోధాలతో పాటు సహాయపడుతుంది, మరియు అనియంత్రిత మనస్సు ప్రధాన అవరోధాలలో ఒకటి. అస్థిరమైన మనస్సును క్రమశిక్షణ చేయడం

అంత సులభం కాదు, కానీ పరమాత్మతో ఒకరి గుర్తింపుపై నిరంతరం అవగాహన అనేది బలం, జ్ఞానం మరియు పట్టుదలకు విపరీతమైన మూలం (BG XVIII: 20 మరియు XVIII: 37).

ఒక బోనులో ఖైదు

చేయబడటం మనలను సజీవంగా ఉంచడానికి కొన్ని కోరికలు తీర్చాలి-ఆహారం, నీరు మరియు వస్త్రం కోసం కోరికలు. కానీ మన కోరికలు అక్కడితో ఆగవు, మరియు ఈ అదనపు కోరికల కోసం ప్రయత్నించడం మనకు శాశ్వత సంతృప్తికి దగ్గరవ్వదు. మితిమీరిన కోరికలను కోరికలు అంటారు. మన కోరికలు తీర్చనప్పుడు మనకు కోపం వస్తుంది. దురాశ అనేది కోరికలను కొనసాగించే మరియు అహాన్ని పోషించే ఆహారం. అహం అనేది కోరికల యొక్క చీర్లీడర్-ఇది స్వీయ-అహంకారం, స్వాధీనత మరియు అసూయను సూచిస్తుంది (BG XVI: 12-16).

మానవ సంతతినిర్మాణ శాస్త్రం

యొక్క శరీరఒక అనియంత్రిత మనస్సు, ఎల్లప్పుడూ ఇంద్రియ ఆనందాలను సంతృప్తి పరచడం, వినాశకరమైన పరిణామాలకు దారితీస్తుంది. ఒకరి దృష్టికి వచ్చే ఇంద్రియ వస్తువును g హించుకోండి. ఆ వస్తువును కలిగి ఉండటానికి మరియు ఆస్వాదించడానికి ఒక కోరిక పుడుతుంది. ఈ ఆలోచనలు జోడింపులను సృష్టిస్తాయి మరియు చివరికి తృష్ణ. కోరిక నెరవేరకపోతే, ఒకరు నిరాశ మరియు కోపంగా మారతారు, మరియు కోపంగా ఉన్నవారు సరైన మరియు తప్పుల మధ్య వివక్ష చూపే సామర్థ్యాన్ని కోల్పోతారు, ఇది పాడైపోయిన జీవితానికి దారితీస్తుంది.

Sపైరిటాలిటీ అనేది ఒకరి కోరికలు మరియు కోపాన్ని నియంత్రించడంతో ప్రారంభమవుతుంది, దీనికి కఠినమైన అప్రమత్తత అవసరం. డిజైర్ మరియు కోపం అనే ఇద్దరు అపఖ్యాతి చెందిన దొంగలు ఇంట్లోకి చొరబడటంలో విజయం సాధిస్తారని g హించుకోండి-దొంగలు శాంతి మరియు ఆనందం యొక్క ఆభరణాలను దొంగిలించడంలో ప్రవీణులు. మనలో ప్రతి ఒక్కరిలో ఉన్న ఆభరణాలను రక్షించే పని మనస్సు యొక్క నియంత్రణతో ప్రారంభమవుతుంది (BG II: 62-63).

మీద తెలివి

మనస్సుమనస్సు సహజంగానే బహిర్ముఖం. ఐదు ఇంద్రియ అవయవాలు బాహ్య ప్రపంచం నుండి వచ్చిన సందేశాలతో మనస్సును నిరంతరం పేల్చుతాయి మరియు ఈ సందేశాలు ఆలోచన తరంగాల యొక్క నిరంతరాయ ప్రవాహాన్ని సృష్టిస్తాయి. అనియంత్రిత మనస్సు ఎప్పుడూ కోరిక, విరక్తి మరియు కోపం యొక్క ప్రవృత్తి నుండి విముక్తి పొందటానికి కారణం ఇదే. ఏదేమైనా, ఈ ప్రవృత్తులు జ్ఞానం యొక్క పక్వానికి అవరోధాలు; కాబట్టి ఇంద్రియ అవయవాలను వారి ఇంద్రియ వస్తువుల నుండి ఇష్టానుసారం ఉపసంహరించుకోవడం ద్వారా ఈ ఆలోచనల ప్రవాహానికి అంతరాయం కలిగించడం నేర్చుకోవడం చాలా అవసరం. దీన్ని చేయగల సామర్థ్యాన్ని సాధించడానికి, తెలివి మనస్సుపై తన ఆధిపత్యాన్ని ఉపయోగించడం నేర్చుకోవాలి.

ఇంద్రియ వస్తువుల నుండి ఇంద్రియాలను ఉపసంహరించుకోవడం మనస్సు యొక్క కార్యకలాపాలతో ఐడెన్-టిఫికేషన్‌ను నిలిపివేయడానికి తెలివిని అనుమతిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షకులు మనస్సుతో సహకారం యొక్క కళను ఈ విధంగా అభివృద్ధి చేస్తారు. గాయంతో గాయంతో తిరిగి రావాలని మనస్సు సలహా ఇచ్చినప్పుడు, తెలివి దాని వీటో శక్తిని ఉపయోగిస్తుంది మరియు క్షమాపణతో తిరిగి గాయాన్ని సిఫార్సు చేస్తుంది. ద్వేషంతో ద్వేషాన్ని తిరిగి ఇవ్వమని మనస్సు సలహా ఇచ్చినప్పుడు, తెలివితేటలు ప్రేమ మరియు కరుణతో తప్పులను తిరిగి ఇవ్వాలని నిర్ణయించుకోవచ్చు.

ఏదేమైనా, ఇంద్రియ కోరికల నుండి ఇంద్రియాలను ఉపసంహరించుకున్నా, ఆ కోరికల నుండి ఒకరిని విడిపించినప్పటికీ, వాటి పట్ల రుచి కొనసాగుతుంది. ఒకరు ప్రత్యక్షంగా దైవాన్ని అనుభవించినప్పుడు ప్రాపంచిక కోరికల రుచి కూడా తగ్గిపోతుంది (BG II: 58–59).

జ్ఞానం నుండి వివేకం వరకు

మనస్సు యొక్క స్వభావం మరియు మనస్సును ఎలా నియంత్రించాలో సైద్ధాంతిక జ్ఞానం సరిపోదు. ఆధ్యాత్మిక మార్గం జారేది, మరియు జ్ఞానం యొక్క సిబ్బందిని-జ్ఞానానికి దారి తీయడం మంచిది కాదు-ఒకరు ఆ సిబ్బందిని స్థిరంగా ఉంచడానికి ఉపయోగించాలి.

సారూప్యతను మార్చడానికి, జ్ఞానం నుండి జ్ఞానం వైపు ప్రయాణాన్ని స్పష్టమైన నీలి ఆకాశానికి చేరుకునే ముందు తక్కువ ఎత్తులో ఉరుములతో కూడిన జెట్ విమానం యొక్క విమానంతో పోల్చవచ్చు, ఇక్కడ అది సజావుగా మరియు అప్రయత్నంగా ఎగురుతుంది (BG II: 56).

జ్ఞానం నుండి శాంతి వరకు జ్ఞానం

సాధించడం ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణంలో కష్టతరమైన భాగం. అది సాధించినప్పుడు, ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారం చాలా దగ్గరగా ఉంటుంది.

ఒక తెలివైన వ్యక్తి సముద్రం లాంటిది, అది నదులు, శక్తివంతమైనవాడు కూడా అమెజాన్‌ను ఇష్టపడి, దానిలోకి ప్రవేశించినప్పుడు కదలకుండా ఉంటుంది. మనస్సును అదుపులోకి తెచ్చిన తరువాత, తెలివైన వ్యక్తి ఆధ్యాత్మిక చైతన్యం యొక్క రంగంలో తిరిగి మెయిన్ అవుతాడు, ఇక్కడ ప్రాపంచిక కోరికలు కొట్టుకుంటాయి కాని ప్రవేశించలేవు. అవిశ్వసనీయత, అవిభక్త చైతన్యం మరియు ఆనందం పరమాత్మ యొక్క లక్షణాలు (BG II: 64 మరియు II: 70) అనే వాస్తవం వారికి తెలియదు.

ఏది మంచి మార్గం?

> ముత్యాల హారాన్ని చూస్తే, అజ్ఞానుల కళ్ళు వేర్వేరు పరిమాణాలు మరియు ఆకారాల ముత్యాలను చూస్తాయి, కాని ముత్యాలను కలిపి ఉంచే తీగను వారు చూడలేరు. పరమాత్మ ఉనికి గురించి జ్ఞానాన్ని కోరుకునే ఒక అనుభవశూన్యుడుకు ఇలాంటిదే జరుగుతుంది. ఆధ్యాత్మిక శోధన విశ్వంలో సుప్రీం ఆత్మ లేని చోట వాస్తవానికి చోటు లేదని కనుగొన్నందుకు దారితీస్తుంది. వాస్తవానికి, ఒక హారము యొక్క ముత్యాల మాదిరిగా, విశ్వం మొత్తం ఒకటే మరియు ఒకే ఆత్మ యొక్క నివాసస్థానం ద్వారా కలిసి ఉంటుంది.
>
> జ్ఞానం ద్వారా మాత్రమే దైవిక వాస్తవికతను అర్థం చేసుకోవడం సాధ్యమే కాని చాలా కష్టం. స్థిరమైన జ్ఞానాన్ని పొందటానికి అవసరం స్వచ్ఛమైన మనస్సు; కానీ మనస్సు యొక్క శుద్ధీకరణ అనేది నెమ్మదిగా మరియు కష్టతరమైన పని, దీనికి నిజాయితీ, నిజాయితీ మరియు కరుణ వంటి ధర్మాలు అవసరం.
>
> నిస్వార్థ పని యొక్క మార్గం మరియు జ్ఞానం యొక్క మార్గం మనస్సును శుద్ధి చేసే నాలుగు మార్గాలలో రెండు. ధ్యాన మార్గం మరియు భక్తి మార్గం ఇతర రెండు. ప్రతి మార్గాలు విశ్వంలో స్పష్టమైన వైవిధ్యం వెనుక ఉన్న ఆధ్యాత్మిక ఐక్యతను గ్రహించటానికి ఆకాంక్షకు వీలు కల్పిస్తాయి. అవి ఒకే శిఖరానికి నాలుగు మార్గాలు (BG V: 1 మరియు V: 4).

ధ్యాన

మార్గం జ్ఞానం యొక్క మార్గం లేదా నిస్వార్థ పని యొక్క మార్గాన్ని అనుసరిస్తున్న వారు ప్రాపంచిక ఆనందాల కోసం మనస్సు యొక్క కోరికలు ఆధ్యాత్మిక సాక్షాత్కారానికి గొప్ప అడ్డంకి అని త్వరలోనే తెలుసుకుంటారు. బాహ్య ప్రపంచంలో అన్ని సమయాలలో తిరుగుతూ ఉండటం మనస్సు యొక్క అలవాటు. మనస్సును నివసించే స్పృహకు మార్చడం ద్వారా ఆ అలవాటును విచ్ఛిన్నం చేయవచ్చు, దీని ఆనందాన్ని లోతైన ధ్యానం ద్వారా పొందవచ్చు, క్లుప్తంగా ధ్యానం అని పిలుస్తారు.

ఆధ్యాత్మిక ఆనందం రోజువారీ జీవితంలో అశాశ్వతమైన ఆనందాల కంటే చాలా గొప్పది, మరియు ఆ ఆనందాన్ని మనకు తెరిచే ద్వారం ధ్యాన-టియోన్. పదార్థ ప్రపంచానికి మనలను బంధించే గొలుసులను కత్తిరించడం ద్వారా నివాస ఆత్మను అనుభవించవచ్చు మరియు అది కత్తిరించే ధ్యానం.

సారూప్యతను మార్చడానికి, మనస్సు ఒక సరస్సు లాంటిది, మరియు దానిలో పడే రాళ్ళు తరంగాలను పెంచుతాయి. ఆ తరంగాలు మనం ఎవరో చూడనివ్వవు. సరస్సు నీటిలో ఒక పౌర్ణమి ప్రతిబింబిస్తుంది, కానీ సరస్సు యొక్క ఉపరితలం సమస్యాత్మకంగా ఉంటే మనం చంద్రుడిని స్పష్టంగా చూడలేము. జలాలు శాంతించాలి. ఒకరు నిశ్శబ్దంగా ఉంటే, చివరికి నీటిని కదిలించే గాలులు వదులుకుంటాయి, ఆపై ఎవరో ఒకరికి తెలుసు. భగవంతుడు మనలో నిరంతరం ఉంటాడు, కాని మనస్సు ఆ వాస్తవాన్ని ప్రాపంచిక కోరికల తరంగాలతో మరుగుపరుస్తుంది. ధ్యానం ఆ తరంగాలను చల్లబరుస్తుంది (BG V: 28).

ధ్యానం కోసం తయారీ

మానవ మనస్సు యొక్క శక్తులు కాంతి కిరణాల వలె వెదజల్లుతాయి. కాన్-కేంద్రీకృత మనస్సుల శక్తుల ద్వారా ప్రకృతి రహస్యాలను అన్లాక్ చేయడం సాధ్యమని శాస్త్రవేత్తలు మనకు చూపించారు. అదేవిధంగా, మనస్సును శక్తివంతమైన సాధనంగా ఉపయోగించడం ద్వారా ఆధ్యాత్మికవేత్తలు లోతైన ఆధ్యాత్మిక సత్యాలను కనుగొనగలిగారు. మనం చూసినట్లుగా, ధ్యానం అనేది మానవులు ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణం కోసం వారి మనస్సులను ఎలా నియంత్రించాలో మరియు శక్తివంతం చేయాలో నేర్చుకోగల పద్ధతి.

మనస్సును శుద్ధి చేయడంలో సహాయపడే నైతిక విలువలకు కట్టుబడి ఉండటానికి దృ resol మైన సంకల్పం ధ్యానం కోసం అవసరం-నిజాయితీ, నాన్హూరీ, మరియు అనాగరికత. ఈ సంకల్పం ధ్యానం వైపు వెళ్ళే దశలను మౌంట్ చేయడానికి ఒకదాన్ని సిద్ధం చేస్తుంది. వీటిలో మొదటిది స్వచ్ఛత, అంతర్గత మరియు బాహ్య. రెండవ దశలో, లయబద్ధంగా శ్వాస తీసుకోవడం ద్వారా మనస్సును సడలించడం ప్రాణాయామం. చివరి దశ ఏమిటంటే, బాహ్య ప్రపంచాన్ని పర్యవేక్షించే ఇంద్రియాల నుండి మనస్సును ఉపసంహరించుకోవడం మరియు దానిని ఒకరి ఏకాగ్రత యొక్క వస్తువు వైపుకు తిప్పడం (BG VI: 12).

ధ్యానం-విధానం

ధ్యానానికి దృష్టి పెట్టడానికి ఏదో అవసరం. ఇది మతపరమైన చిహ్నంలో, మానవ రూపంలో, లేదా మంచుతో కప్పబడిన పర్వతం, చంద్రకాంతిలో నిర్మలమైన సరస్సు లేదా సూర్యోదయం లేదా సూర్యాస్తమయం వద్ద రంగురంగుల హోరిజోన్ వంటి దైవత్వం యొక్క అభివ్యక్తి కావచ్చు. దృష్టి పవిత్ర పదాలు లేదా అక్షరాలు కావచ్చు, అవి *మంత్రాలుగా* మరియు లయబద్ధంగా పునరావృతమవుతాయి-పునరావృత్తులు వినగలవి, వినబడవు (పెదవులు కదులుతాయి కాని శబ్దం పలకడం లేదు) లేదా మానసిక (యొక్కధ్యానం *మంత్రంఅర్థంపై*).

లోతైన ధ్యాన స్థితిలో మనస్సు బయటికి వెళ్ళే ఇంద్రియాల నుండి పూర్తిగా విడదీయబడుతుంది మరియు పూర్తిగా నివసించే దైవ ఆత్మలో మునిగిపోతుంది, ఇది అన్ని అవాంతరాల నుండి పూర్తిగా విముక్తి పొందినప్పుడే మనస్సులో పూర్తి వైభవం ప్రతిబింబిస్తుంది. మనస్సు ఒక ప్రత్యేక గుర్తింపు అనే భావనను కోల్పోయినప్పుడు, అదిప్రవేశిస్తుంది, ఇది సమాధిలోకిఒక సూపర్ కాన్షియస్ స్టేట్, అక్కడ ఒకరు ఆనందాన్ని అనుభవిస్తారు. ఈ స్థితికి చేరుకోవడంలో మరియు దానిని భరించడంలో విజయవంతం సాధనతో సాధించవచ్చు (BG VI: 18–19 మరియు VI: 21–22).

భక్తి

మార్గం ఒకరు జ్ఞాన మార్గాన్ని అనుసరిస్తున్నారా, లేదా నిస్వార్థమైన పని, లేదా ధ్యానం చేసినా, ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణం కష్టం-ఇది అనేక వక్రతలు మరియు అనేక హెచ్చు తగ్గులతో ఒక జిగ్జాగింగ్ రహదారిపై కారు నడపడం ద్వారా పర్వత శ్రేణులను దాటడం లాంటిది.

కానీ ప్రయాణాన్ని పూర్తి చేయడానికి ఒకరు అసహనంతో ఉంటే, మరొక మార్గం ఉంది. ఈ సారూప్యతలో ఒక సత్వరమార్గం ఉంది, పర్వతం యొక్క బేస్ గుండా కత్తిరించే సొరంగం. ఆధ్యాత్మిక ప్రయాణంలో ఈ సత్వరమార్గాన్ని భక్తి మార్గం అంటారు. ఈ సొరంగంలోకి ప్రవేశించే ముందు, దాని చివరలో కాంతి ఉంటుందని దారిలో నమ్మకం ఉండాలి. తీవ్రమైన ప్రేమ మరియు లోతైన కోరికను పెంపొందించడానికి అనువైన మానసిక స్వభావాలు ఉన్నవారికి ఈ మార్గం (BG VIII: 22; IX: 31 మరియు IX: 34).

ప్రేమ మరియు భక్తి

ఆధ్యాత్మిక మనస్సు, స్వచ్ఛమైన హృదయం అని కూడా పిలుస్తారు, ఇది దైవిక ఎమో-టయోన్స్ యొక్క స్థానం. భావోద్వేగ స్వభావం యొక్క ఆధ్యాత్మిక అన్వేషకులు దైవత్వాన్ని ఆరాధిస్తారు మరియు వారు ఎంచుకున్న దైవిక ఆదర్శంతో హృదయ ఐక్యతను కోరుకుంటారు. స్వచ్ఛమైన హృదయంతో ఉన్న భక్తుడు మాత్రమే దానిని సాధించగలడు. షరతులు లేని ప్రేమ అనేది గుండె యొక్క భావోద్వేగాల యొక్క శక్తివంతమైన శుద్ధీకరణ, ఎందుకంటే ఇది అల్పమైన మరియు అస్థిరమైన వస్తువుల కోరికను కడిగివేస్తుంది. భావోద్వేగ భక్తులు ప్రేమ కన్నీళ్లతో భక్తి మొక్కకు నీళ్ళు పోస్తారు. నిజమైన ప్రేమలో, భక్తుడి ప్రతి చర్య ఆరాధన అవుతుంది (BG IX: 26).

మార్గాల విలీనం

విశ్వం మొత్తాన్ని ఒకే యూనివర్సల్ స్పిరిట్ ద్వారా చూసినప్పుడు, ఒకరు దాని అద్భుతమైన కీర్తితో ఆలోచిస్తాడు, ఆశ్చర్యపోతాడు మరియు ప్రేమలో పడతాడు. ఈ ప్రేమ సంఘటన-మిత్రుడు లోతైన భక్తిగా మరియు సుప్రీం రియాలిటీ యొక్క ప్రత్యక్ష జ్ఞానం కోసం తీవ్రమైన ఆత్రుతగా మారుతుంది.

ఒకరి భక్తి తీవ్రతతో కదిలి, ఎన్నుకున్న ఆదర్శం చివరికి సుప్రీం రియాలిటీ యొక్క ప్రత్యక్ష అనుభవాన్ని ఇస్తుంది, అదేవిధంగా ఇది సుప్రీం సత్యం. ఆ సత్యాన్ని స్వయంగా అనుభవించిన తరువాత, అన్ని సందేహాలు తొలగిపోతాయి. ఈ విధంగా డెవో-టియోన్ పువ్వు జ్ఞానం యొక్క ఫలంగా పరిణామం చెందుతుంది. జ్ఞానం మరియు భక్తి యొక్క మార్గాలు కలిసి వచ్చినప్పుడు, అవి ఒకదానితో ఒకటి కలిసిపోతాయి మరియు బలపరుస్తాయి. నిజమైన భక్తి నిజమైన జ్ఞానంతో కలిసిపోతుంది. వాస్తవానికి, ఒకరు నిజంగా ప్రేమించని ఏదైనా నిజంగా తెలుసుకోలేరు (BG X: 10–11).

మాయ యొక్క శక్తి

ఆల్గేతో కప్పబడిన చెరువు ప్రక్కన ఆడుతున్న పిల్లవాడిని g హించుకోండి. అతను దాని క్రింద ఉన్న నీటిని చూడటానికి ఆల్గేను పక్కకు నెట్టాడు. అతను నీటిని చూసిన వెంటనే, ఒక పఫ్ గాలి మళ్ళీ ఆల్గేతో నీటిని కప్పేస్తుంది. అతను అదే చర్యతో తన చర్యను మళ్లీ మళ్లీ చేస్తాడు. చివరగా అతను ఆట అలసిపోయి దూరంగా తిరుగుతాడు. సహాయం లేకుండా స్వీయ-సాక్షాత్కార పర్వతం పైకి ఎక్కాలనుకునే ఆధ్యాత్మిక ఆకాంక్షకు ఇలాంటి అనుభవం ఉంటుంది.

ఈ విషయం యొక్క నిజం ఏమిటంటే, మనస్సును స్థిరమైన స్థితిలో ఉంచడానికి ఒకరి స్వంత ప్రయత్నాలు సరిపోవు. ఫలితాలకు అటాచ్మెంట్ లేకుండా పని చేయడం వలన మనస్సును ఇంద్రియ విరమణల నుండి కాపాడుతుంది, కాని ined హించిన కోరికలు మనస్సులో ఇంకా తలెత్తుతాయి మరియు దాని ప్రశాంతతకు భంగం కలిగిస్తాయి. అయితే ఈ ined హించిన కోరికలు కూడా మనస్సు దైవిక ఆనందాన్ని రుచి చూసినప్పుడు తగ్గుతుంది.

ఒక దుర్మార్గపు వృత్తంలో చిక్కుకున్నట్లు అనిపిస్తుంది-దైవిక అమృతం లేకుండా, మనస్సులు పూర్తిగా స్వచ్ఛంగా మారవు, మరియు పూర్తిగా శుద్ధి చేయబడిన మనస్సు లేకుండా, దైవ అమృతం యొక్క జలాశయం అందుబాటులో ఉండదు. ఏదో ఒక సమయంలో విజయం సాధిస్తుందని ఆశతో ఒకరు వేచి ఉన్నారు (BG VII: 14).

హర్డిల్స్‌ను

అధిగమించడం ఆధ్యాత్మిక జోర్-నేలో తలెత్తే అన్ని అడ్డంకులను అధిగమించడానికి స్వీయ ప్రయత్నం సరిపోదు. లోతైన అగాధాలు, వేగంగా పరుగెత్తే టొరెంట్స్ గుండా దూసుకెళ్లడం మరియు ఇతరుల సహాయం లేకుండా రేజర్ పదునైన కొండలపైకి ఎక్కడానికి ఎవరు ధైర్యం చేస్తారు?

సూర్యుడిని కప్పే వేగంగా కదులుతున్న మేఘాల మాదిరిగా, మనస్సు యొక్క ఆందోళనలు ఎల్లప్పుడూ తెలివికి భంగం కలిగించడానికి సిద్ధంగా ఉంటాయి. మనస్సు యొక్క భ్రమలను స్వీయ ప్రయత్నం ద్వారా పూర్తిగా అధిగమించలేము. ఆ భ్రమలను అధిగమించడానికి ఏకైక మార్గం అప్రధానమైన విశ్వాసంతో పరమాత్మను ఆశ్రయించడం. మొత్తం లొంగిపోవటం నుండి సుప్రీం (బిజి XVIII: 58 మరియు XVIII: 66) నుండి ఒకరి అహంకారం మరియు అహంభావం నిరోధించబడటం ముఖ్యం.*స్వీయ-సరెండర్ మరియు దైవ కృప*

ఒక ఒంటె విసుగు పుట్టించే ముడతలు తింటుంది మరియు దాని నోటి రక్తస్రావం అవుతుంది. ఒంటె దాని స్వభావాన్ని నియంత్రించలేనందున ఇది అతన్ని ఆ మురికి నుండి దూరంగా ఉంచదు.బౌండ్, *వారి* na-తురే మానవులు అదేవిధంగా అసంఖ్యాకంగా బాధలను గురవుతాయి, మరియు వారు ప్రయత్నించండి ఎలా హార్డ్ ఉన్నా, వారు ప్రపంచంలోని సంకెళ్ళు నుండి విముక్తి పోతున్నాము. దైవిక సహాయం కోరడం మరియు దాని మంత్రిత్వ శాఖలకు తనను తాను అప్పగించడం మాత్రమే మార్గం (BG XVIII: 62).

గమ్యస్థానానికి చేరుకోవడం

ఆధ్యాత్మిక జీవితం జ్ఞానం, ప్రేమ మరియు పని యొక్క ఆధ్యాత్మికత గురించి. ఇది దైవ కృప చేత మద్దతు ఇవ్వబడిన మానవ ప్రయత్నం ద్వారా ముందుకు సాగుతుంది. సుపరిచితమైన హిందూ సామెత ఉన్నట్లుగా, దేవుని ప్రేమ యొక్క గాలులు నిరంతరం వీస్తున్నాయి, కాని ఒకరి ప్రయాణాన్ని ఎత్తాలి. ఇప్పటికీ, ప్రశ్న మిగిలి ఉంది: ఏ గమ్యాన్ని చేరుకోవాలి?

గమ్యస్థానాలు ప్రారంభ బిందువులను కలిగి ఉన్న ప్రయాణాల టెర్మినీ. విశ్వం బిగ్ బ్యాంగ్‌తో ప్రారంభమైందని భౌతిక శాస్త్రవేత్తలు అనుకుంటారు, కాని ఆ బ్యాంగ్‌కు కారణం ఏమిటి? విశ్వం యొక్క శరీరంలో కొట్టుకునే హృదయం దేవుడు అని ఆధ్యాత్మికవేత్తలు అంటున్నారు. "ఈస్ట్ కోకర్" లో టిఎస్ ఎలియట్ "మా ముగింపు మన ప్రారంభంలో ఉంది" అని పేర్కొంది మరియు భారతదేశంలోని ges షులు ముగింపును వివరించడానికి ఒక మిశ్రమ పదాన్ని ఉపయోగించారు, ఇది ప్రారంభం, *సాట్-చిట్-ఆనంద*: ట్రూత్, కాన్షియస్-నెస్ మరియు ఆనందం. ఇవి మూడు విషయాలు కాదని గుర్తుంచుకోవడం ముఖ్యం; అవి సింగిల్ రియాలిటీ యొక్క మూడు లక్షణాలు. అందుచేత ద్వారా ఈ ప్రయాణం నిర్ధారణకు భగవద్గీత ట్రూత్, కాన్సియస్నెస్, మరియు బ్లిస్ (: 65 BG XVIII) ఉంది.

సంపాదకుని ముందుమాట

ఒక వాడుకరి యొక్క గైడ్ పద-ద్వారా-Wordతో

విశ్లేషణ భగవద్గీత

ది భగవద్గీత ప్రపంచ సాహిత్యం యొక్క చరిత్రలో అత్యంత అధ్యయనం మరియు అత్యంత పాఠాలు అనువాదం ఒకటి. వేదానంతర భారతదేశం నుండి ఉద్భవించిన, ఇది హిందూ సాంప్రదాయం యొక్క దాదాపు విశ్వవ్యాప్త పనిగా, తనదైన ముద్ర వేసింది. ఇది రెండు శతాబ్దాలుగా భారతదేశం వెలుపల వ్యాఖ్యాతలను ఆశ్చర్యపరిచింది మరియు తప్పించింది. కొందరు దాని భాషా సహకారం పట్ల ఆకర్షితులయ్యారు; ఇతరులు వచనం యొక్క అనేక తాత్విక మరియు మతపరమైన చిక్కులను క్రమబద్ధీకరించడానికి ఆసక్తి కలిగి ఉన్నారు. భారతదేశంలో మరియు విదేశాలలో ఉన్న గోటా యొక్క విజ్ఞప్తిలో కొంత భాగం దాని మల్టీవాలెంట్ నాణ్యతలో ఉంది: ఇది స్పష్టంగా అనేక బోధనలను అభివృద్ధి చేస్తుంది, వాటిలో కొన్ని విరుద్ధమైనవిగా కనిపిస్తాయి మరియు దాని కూర్పు నుండి ఉత్పన్నమైన అనేక ఇతర వాటికి మద్దతుగా ఉపయోగించబడ్డాయి. జెరాల్డ్ లార్సన్ గుర్తించినట్లుగా, " *గీత* అన్ని రకాల వ్యాఖ్యాన పద్ధతులలో రూపొందించబడింది, వీటిలో ఎక్కువ భాగం ఎక్కువ లేదా తక్కువ ప్రామాణికమైనవి మరియు చట్టబద్ధమైనవి అని వాదించవచ్చు." ఈ సంక్షిప్త పరిచయంలో, కథాంశం యొక్క స్కెచ్ ఇవ్వబడింది, తరువాత వచనం యొక్క అనేక అవరోధాలు వాస్తవానికి హిందూ ప్రపంచ దృక్పథాన్ని ఎలా ప్రతిబింబిస్తాయో అంచనా వేయడం ద్వారా మరియు కొన్ని సందర్భాల్లో ఒకేసారి బహుళ స్థానాలను కలిగి ఉండటం అవసరం.

భగవద్గీత గొప్ప సంక్షోభం కథ, అర్జున,ఒకమధ్య పరస్పర ద్వారా పరిష్కరించవచ్చు ఒక సంక్షోభం పాండవ యుద్ధం ముందుయోధుడు hesitating, కృష్ణ, తన రథ చోదకుడు మరియు teacherచెబుతుంది. భగవద్గీత ఆరవ పుస్తకం లో*(Bhıs*సంఘటనmaparvan) మహాభారతంలో ఒక ఆడంబరమైన పురాణ కథ మరియు పత్రాలు ఒక చిన్న చేర్చారు.పెద్ద పని యొక్క ప్రధాన కథాంశం

కురుక్ యొక్క పాలనపై దాయాదుల మధ్య వివాదం ఉంటుంది ఉత్తర మధ్య భారతదేశంలో ఎట్రా రాజ్యం. రాజ్యంఐదుగురు సోదరులు కోల్పోయింది జరిగింది, పాండవుల,ఒక పాచికలు ఆట సమయంలో

మరియు వారి దాయాదులు, అంధ రాజు Dhr వందల కుమారులకువదులుల్లుకుంది తారస్ టి ra. ముందస్తుగా ఒప్పందం ప్రకారం, తరువాతి సమూహం ఐదుగురుపాలనను తిరిగి ఇవ్వవలసి ఉంది పాండవ సోదరులకు, కాని ఒప్పందానికి కట్టుబడి ఉండటానికి నిరాకరించింది. పాండవుల వారి నిజమైన భూభాగం తిరిగి పొందడానికి వేతన యుద్ధం వస్తుంది. ఏదేమైనా, ఈ రెండు సెట్ల దాయాదులు కలిసి పెరిగారు మరియు ఒకే ఉపాధ్యాయులను పంచుకున్నారు. రెండు శిబిరాల మధ్య యుద్ధం యొక్క అవకాశం ముఖ్యంగా అసహ్యంగా ఉంది, ఎందుకంటే చాలా మంది మంచి స్నేహితులు మరియు దగ్గర

బంధువులు చంపబడాలి. ఈ విధంగా, మేము భగ-వాడ్వారంభానికి చేరుకుంటాము గీత, యుద్ధం ప్రారంభమయ్యే కొద్ది క్షణం ముందు. అర్జునుడు సంక్షోభంలోకి నెట్టబడ్డాడు; అతను తన బంధువులు మరియు స్నేహితులను చంపే వేదనను ఎదుర్కోవాలి లేదా తనను తాను చంపడానికి అనుమతించాలి.

టెక్స్ట్ అంధ రాజు ధర్ తో ప్రారంభమవుతుంది.తారస్.టి.తన మంత్రి సామ్ ను అడుగుతున్నాడు.యుద్ధభూమి

అయిన కురుల మైదానంలో ఏమి జరుగుతుందో అతనికి చెప్పడానికి జయ. సామ్ జయ మైదానంలో ఉన్న ప్రధాన యోధులను జాబితా చేయటానికి ముందుకు వస్తాడు మరియు తర్వాత తన దృష్టిని అర్జునుడు మరియు అతనినిర్దేశిస్తాడు రథసార కృష్ణుడికి. రథాన్ని మైదానం మధ్యలో ఉంచమని అర్జునుడు కృష్ణుడిని అడుగుతాడు, ఆపై అతని ముందు తన ఉపాధ్యాయులు, మేనమామలు, సోదరులు, కుమారులు, మనవళ్ళు మరియు స్నేహితులను చూస్తారు. దృష్టి అతన్ని కప్పివేస్తుంది; అందరూ చంపబడతారని స్పష్టమైంది. అన్నీ నాశనమైతే రాజ్యం మరియు ఆనందం వల్ల ప్రయోజనం ఉండదని అనుకుంటూ, అతను తన విల్లును విసిరి, పోరాడటానికి నిరాకరించాడు, అతని మనస్సు దు .ఖంతో బయటపడుతుంది. తరువాతి అధ్యాయాలలో, కృష్ణుడు అర్జునుడిని ఒక తాత్విక ప్రయాణంలో తీసుకువెళతాడు, అర్జునుడు తనకు మరియు ఇతరులకు ఉన్న అనుబంధాన్ని ప్రశ్నిస్తాడు. అర్జునుడు కృష్ణుడి నుండి తన స్వయం ప్రతిపత్తి గల గుర్తింపు నుండి విముక్తి పొంది సంపూర్ణత యొక్క దృష్టిని పొందే వరకు సంభాషణ ఏర్పడుతుంది. ఈ వేక్సపి-రియెన్స్ అర్జునుడిని కృష్ణుడి నుండి కొత్త సమాధానాలు కోరడానికి ప్రేరేపిస్తుంది, ఒక అవగాహనతో ఎలా జీవించాలో వివరించే సమాధానాలు, దీనిలో చర్య ఉద్దేశపూర్వకంగా మరియు విముక్తి పొందుతుంది.

గొప్ప జ్ఞానం మరియు సంకల్పం ఉన్న వ్యక్తికి సందేహం నిండిన వ్యక్తి నుండి అర్జునుని కృష్ణుడు ఎలా ఖచ్చితమైనదిగా చేస్తాడు? అతను జ్ఞాన యోగాను వివరించడం ద్వారా 2 వ అధ్యాయంలో ప్రారంభిస్తాడు,నుండి పొందవలసిన అంతర్దృష్టులను అర్జునుడికి వివరించాడు సాంఖ్య తత్వశాస్త్రం. ఇంద్రియ వస్తువులతో సంబంధాలు ఆనందం మరియు బాధను కలిగిస్తున్నప్పటికీ, రెండూ శాశ్వతమైనవి కాదని అతను అతనికి గుర్తుచేస్తాడు (II: 14). అతను అన్ని మార్పులకు మించిన దాని గురించి మాట్లాడుతాడు: ఆయుధాలు దానిని కత్తిరించవు; అగ్ని దానిని కాల్చదు; నీరు తడి చేయదు; గాలులు దానిని ఆరబెట్టవు (II: 23). అతను యోధునిగా పోరాడటం తన కర్తవ్యం అని అర్జునుడికి చెబుతాడు. అతను గెలిస్తే, అతను భూమిని పొందుతాడు, ఓడిపోతే, అతను స్వర్గాన్ని పొందుతాడు (II: 37). అర్జునుడిని యుద్ధానికి సిద్ధం చేసుకోవాలని, ఆనందం మరియు నొప్పి, లాభం మరియు నష్టం, విజయం మరియు వైఫల్యాలను ఒకే విధంగా పరిగణించాలని కృష్ణుడు కోరతాడు. అర్జునుడు తన చర్య ఫలాలపై ఆసక్తిని త్యజించినప్పుడే నిజమైన శాంతిని పొందగలడు.

ఈ age షి పదాలు అర్జునుడిని చర్యలోకి తీసుకురావడానికి సరిపోవు. మరెన్నో అధ్యాయాలలో మళ్లీ మళ్లీ జరిగే విధంగా, అర్జునుడు ఈ బోధ బోధన సరిపోదని, తన మనస్సు ఇంకా గందరగోళంగా ఉందని, అతను పందెం మార్గం వినవలసి ఉందని కృష్ణుడికి నొక్కి చెప్పాడు. అర్జునుడు యుద్ధంలోకి వెళ్ళడానికి కృష్ణుడు అందించిన కారణాలు ఖచ్చితంగా సరిపోతాయి, అవి ఖాళీ సిద్ధాంతాలుగా మిగిలిపోయాయి; అర్జునుడు నటించలేకపోయాడు. కాబట్టి కృష్ణుడు అలాగే ఉంటాడు. మూడవ అధ్యాయంలో, యోగా ఆఫ్ యాక్షన్, అర్జునుడు చేయవలసిన ఏసి-టియోన్ చేయమని సలహా ఇస్తాడు, ఎల్లప్పుడూ అటాచ్మెంట్ నుండి దూరంగా ఉంటాడు (III: 19). కృష్ణ ఎత్తి అది ఒక్క చర్య ద్వారా అని ఆ జనక, తాత్విక చక్రవర్తి, దక్కించుకున్నాడు పరిపూర్ణతకు మరియు అతను ప్రపంచంలో కలిసి హోల్డింగ్ హాజరవుతాయి పని చేయాలి, ఆ అర్జున*(lokasamగ్రహ్.)*(III: 20)చెబుతుంది.గుర్తుకు సాంఖ్యతెచ్చుకుంటూ వ్యవస్థను,చేత ఎసేషన్లు జరుగుతాయని

పునరుద్ఘాటించారు తుపాకీ నాటికి; ప్రకృతి ఒక్క "నేను చేసేవాడిని" (III: 27) అని భావించే

మోసపోయిన వ్యక్తి మాత్రమే. ఇవన్నీ మాత్రమే అని తెలుసుకోవడం ద్వారా తుపాకీ వంటి,ఒక జోడింపు నుండి విముక్తి పొందుతాడు. ఒక మనిషి ఎందుకు చెడు చేయటానికి ప్రేరేపించబడ్డాడు అని అర్జునుడిని అడిగినప్పుడు, కృష్ణుడు ఆ కోరిక మరియు కోపాన్ని, అభిరుచి (పుట్టిరాజాలు) తో, నిజమైన జ్ఞానాన్ని దాచిపెట్టి, ఇంద్రియాలకు ఆజ్యం పోస్తాడు. ఇంద్రియాలను అణచివేయడం మరియు మనస్సును నియంత్రించడం ద్వారా మాత్రమే కోరికను అధిగమించవచ్చు.

నాల్గవ అధ్యాయంలో జ్ఞానంలో చర్య యొక్క యోగా యొక్క ఉపన్యాసంలో, కృష్ణుడు మరొక బోధను అందిస్తాడు. అతను చర్యను నిష్క్రియాత్మకంగా మరియు క్రియారహితంగా చూడాలని అతను వివరించాడు; అప్పుడే ఒకరు బలవంతపు కోరిక లేకుండా ఉండగలరు.

.

చర్య యొక్క ఫలాలను (త్యజించడం ద్వారా ఇది సాధించబడుతుంది*కర్మ-ఫలా-అసంగా*), ఇది నిరంతర సంతృప్తి మరియు స్వాతంత్ర్యానికి దారితీస్తుంది. అలాంటివాడు చర్యలో నిమగ్నమైనప్పటికీ ఏమీ చేయలేడు (IV: 20). త్యాగం సరైన చర్యకు నమూనాగా పేర్కొనబడింది; జ్ఞానం యొక్క త్యాగం (జ్ఞాన-యజ) అన్ని చర్యలను పూర్తి చేస్తుంది (IV: 33). ఐదవ అధ్యాయంలో, త్యాగం యొక్క యోగా, కృష్ణుడు మరింత ఉచ్చరించాడు అటాచ్మెంట్ను విడిచిపెట్టవలసిన అవసరం, తెలివైనవారు ఒక ఆవు, ఏనుగు, కుక్క, బహిష్కృతిని మరియు నేర్చుకున్న మరియు తెలివైన బ్రాహ్మణుడిని కూడా అదే విధంగా చూస్తారు (V: 18). విడుదలపై age షి ఉద్దేశాన్ని అతను వివరించాడు, దీని యొక్క ఇంద్రియాలు, మనస్సు మరియు ఇంటెల్-లిజెన్స్ నియంత్రించబడతాయి, అతను కోరిక, భయం మరియు కోపాన్ని అధిగమించాడు; అలాంటివాడు ఎప్పటికీ విముక్తి పొందాడు (వి: 28). దీనిని సాధించే మార్గాలు యోగా ధ్యానం అనే మరో బోధనలో వివరించబడ్డాయి.పొందటానికి *యోగా*, కృష్ణుడు సలహా ఇస్తున్నాడు “ఒకరి కోరికలో మూలాలు ఉన్న కోరికలను విడనాడండి, అవన్నీ మినహాయింపు లేకుండా, మరియు మనస్సుతో ఇంద్రియాల సమూహాన్ని పూర్తిగా నిరోధించండి; కొద్దిసేపటికి అతను విశ్రాంతి తీసుకోవాలి, తెలివితేటలు గట్టిగా పట్టుకుంటాయి. అతని మనస్సు స్వయంగా స్థిరపడిన తరువాత, అతను దేని గురించి ఆలోచించకూడదు ”(VI: 24-25). కొద్దిపాటి అభ్యాసం కూడా ప్రయోజనకరంగా ఉంటుందని కృష్ణుడు అర్జునుడికి భరోసా ఇస్తాడు.

మునుపటిలాగా, ఈ బోధనలు ఏవీ అర్జునుడి సంక్షోభాన్ని పరిష్కరించవు. అందువల్ల, కృష్ణ కాన్-టిన్యూస్. తరువాతి నాలుగు అధ్యాయాలలో, కృష్ణుడు అర్జునుడికి కృష్ణుడి ద్వారానే సాధించగల అత్యున్నత స్వయం గురించి చెబుతాడు. జ్ఞానం మరియు వివక్ష యొక్క యోగాలో, కృష్ణుడుదిగువమధ్య తేడాను గుర్తించాడు ప్రాకృతిఇంద్రియాల మరియు మనస్సు యొక్క ప్రపంచం, మరియు ఉన్నత ప్రకృతి,, దాని నుండి అన్ని జీవితాలు ఉద్భవించాయి. రెండింటికీ మూలం "అన్ని జీవుల విత్తనం" అయిన కృష్ణుడిలో ఉందని చెబుతారు. తక్కువ దేవుళ్ళకు త్యాగం చేసేవారు కూడా కృష్ణుడికి త్యాగం చేస్తారని ఆయన ప్రకటించారు, కాని వాటి ఫలం తక్కువ పర్యవసానంగా లేదు. “దేవతలకు దేవుణ్ణి ఆరాధించండి; నా ఆరాధకులు నా దగ్గరకు వెళ్తారు ”(VII: 23). నాశనం బ్రాహ్మణ

యోగ, కృష్ణుడు పురుస్**వివరిస్తుంది.**ఒక విషయానికి మద్దతుగా, సాధించవలసిన దృష్టి, “అన్ని జీవులు నిలబడి, దీని ద్వారా ఈ విశ్వం అంతా విస్తరించి ఉంది” (VIII: 22). ఇది తెలుసుకోవడంలో, చర్య యొక్క అన్ని ఫలాలు మించిపోతాయి మరియు శాంతి లభిస్తుంది. తొమ్మిదవ అధ్యాయం అయిన రాయల్ నాలెడ్జ్ మరియు రాయల్ మిస్టరీ యొక్క యోగాలో, కృష్ణుడుచేసేగురించి మాట్లాడాడు ప్రకృతి తాను విడుదల.ఉన్నతచూసే వారు ప్రకృతిని త్యాగం మరియు భక్తి ద్వారాకృష్ణుడికి తమ సమర్పణలు చేస్తారు: అతను సాక్షి, అంతిమ ఆశ్రయం; మూలం, రద్దు మరియు పునాది; అమరత్వం; ఉనికి మరియు ఉనికి; అన్ని త్యాగాలను ఆస్వాదించేవాడు. 10 వ అధ్యాయంలో, కృష్ణుడు తన కరుణ యొక్క స్వభావాన్ని వివరిస్తాడు: చాలా మంది దేవతలు, ges షులు, చెట్లు, గుర్రాలు, ఆయుధాలు, రాక్షసులు, మంత్రాలు, యోధులు, నదులు, విజయాలు, వేద శ్లోకాలు మరియు మరెన్నో కనిపించడం ద్వారా ఆరాధనకు అర్హమైన అన్నిటికీ అభివ్యక్తి అని నిరూపించబడింది, నిజమైన ఆత్మకు ఆరోహణ-సియోన్‌ను ప్రేరేపిస్తుంది. చివరికి, "నేను ఈ విశ్వమంతా నా యొక్క ఒక భిన్నంతో నిరంతరం మద్దతు ఇస్తున్నాను" (X: 42).

చివరగా, చాలా సన్నాహాలు మరియు చాలా ఉపన్యాసాల తరువాత, అర్జునుడు కృష్ణుడిని 11 వ అధ్యాయంలో ప్రభువు మరియు అత్యున్నత స్వయంగా వర్ణించిన రూపాన్ని వెల్లడించమని అడుగుతాడు. అతను ప్రత్యక్ష అనుభవాన్ని, ఒక ప్రదర్శన (కోసం అడుగుతాడుదర్శన): “యెహోవా, యెహోవా, యెహోవా, ఇది చూడటం నాకు సాధ్యమని మీరు అనుకుంటే, నన్ను మీరు చూడగలుగుతారు, బలహీనమైన సామర్థ్యం గలవారు” (XI : 4). ప్రతిస్పందనగా, కృష్ణుడు తాను కోరిన దృష్టిని అర్జునుడికి వెల్లడిస్తాడు. "ఆకాశంలో వెయ్యి సూర్యులు ఒకేసారి ఉదయించినట్లయితే, అలాంటి వైభవం ఆ గొప్ప జీవి యొక్క వైభవం అవుతుంది" (XI: 12). The vision is without beginning or end; all worlds are pervaded by it. The gods stand in amazement, singing praise. Into Krishna's many mouths, studded with terrible tusks “glowing like the fires of univer-sal destruction,” are cast all the players on the battlefield: the sons of

Dhr taras t ra, the sage Bhıs ma, the teacher Dron a, and all the others. Having revealed what time will bring, Krishna tells Arjuna to stand up, to conquer his enemies. “By Me these have already been struck down; be the mere instrument”

(XI:33). Overwhelmed by Krishna's powers, Arjuna praises him as the first of gods, the primal *puruṣa*, the knower and what is to be known. After expressing homage and obeisance, he asks Krishna to return to his human form, and the dialogue once more resumes, but with a difference.

Arjuna has now had direct experience of what has been so lavishly praised and described by Krishna. The true self is no longer a theoretical abstraction but has been revealed in embodied form. From chapters 12 through 18, Arjuna no longer implores Krishna for definite answers about what he should or should not do. Rather than fo-cusing on his own selfish concerns, Arjuna asks for further explanations on the nature of the devotion by which he has been given his vision. He asks Krishna to talk more about the difference between *puruṣa*, the knower of the field, and *prakriti*, the field of change. He asks more about the three *guṇas* and how they function within *prakriti*; he finds out how the yogins see the highest self through the eye of wisdom. Krishna elucidates the distinction between liberating and binding conditions and then, in the concluding chapter, explains the Yoga of Freedom by Renunciation. The contents of the chapter reflect concerns that Krishna has addressed consistently since the second chapter: sacrifice of the fruits of action, the distinctions of the *guṇas*, the cultivation of equanimity, the importance of nondoership.

The pivotal verse of the last chapter, indicating that Krishna's task as teacher has been completed, is as follows: "Thus to thee by Me has been expounded the knowl-edge that is more secret than secret. Having reflected on this fully, do as thou desirest" (XVIII:63). Until this point, even after receiving the vision of totality, Arjuna has re-garded Krishna as his teacher and relied utterly on him for guidance and instruction. Krishna's command "Do as thou desirest!" signals that Arjuna's knowledge has now been fully embodied, that he has reached the point where he can in full conscience act without hesitation. His decisions become his own. Arjuna's final statement, notable for its first resolve in contrast to his lack of nerve in the first chapter, is this: "Delusion is lost and wisdom gained, through Thy grace, by me, Unchanging One. I stand with doubt dispelled. I shall do as Thy command" (XVIII:73). Arjuna, at the conclusion of the Gita, is free to act.

In our brief overview of the Bhagavad Gita, we have encountered a multiplicity of teaching. Arjuna stated his anguish in chapter 1 and, for the next nine chapters, re-ceived plausible advice from Krishna. Considered separately, it might even seem that any one of the nine *yogas* prescribed in those chapters by Krishna would be sufficient for Arjuna to solve his dilemma. However, all these *yogas* as well as everything else are ultimately negated by the vision of the True Self provided in chapter 11. In the final chapters, these teachings, and in fact the world itself, are resurrected in service of an enlightened way of detached action.

The unfolding of the Gita may be summarized in four movements: the crisis of Arjuna in chapter 1, his instruction by Krishna in chapters 2 through 10, the revela-tion of chapter 11, and then continued instruction in chapters 12 through 18. It might be supposed that the enlightenment experience of chapter 11 would be for Arjuna an

eschatological event, that his vision of Krishna as Lord would utterly transform his relationship with the world, thus putting an end to any need for further teaching. But this is simply not the case: the vision is followed by further affirmation of what Krishna has taught, a sequence of chapters "which show the 'rehabilitation' process of a man who has seen the emptiness beyond his own old structures of meaning and does not know yet how to proceed in the interpretation of the new" (de Nicolás, 273). Furthermore, if we look at the larger story of Arjuna as it unfolds in the great epic, even the autonomy that Arjuna achieves in chapter 18 does not help him when he at-tempts to enter heaven; the lessons of the Gita must be repeated again and again, as new circumstances, new worlds, arise and fall.

Herein lies one of the special contributions of the Bhagavad Gita: the religious vi-sion, like the Hindu conception of life itself, is a forever repeating experience. The in-struction Arjuna received before his enlightening vision remains essential following this experience, and is also deemed helpful for all who heed it. This is illustrated in the final verse of the text, in which Saṃjaya poetically proclaims: "Wherever there is Krishna, Lord of Yoga, wherever there is the Son of Pritha, the archer (Arjuna), there, there will surely be splendor, victory, wealth, and righteousness; this is my thought" (XVIII:78).

Theologically, the approach presented in the Gita differs from generally accepted notions about *mokṣa* as requiring the renunciation of the world and of *samadhi* as trance-like obliteration of all things and thoughts. The Gita presents a view of reli-gious practice at variance with the classical tradition as found in the Dharmasastra, a view that Madeleine Biardeau attributes to a more open conception of liberation char-acteristic of the later sections of the Mahabharata. She writes that this new approach

> gave every svadharma (one's own duty) religious content and an access to ulti-mate salvation. The Brahmanic model was not lost sight of, but was generalized so as to fit all other categories of Hindu society, including Sudras, women, and all impure castes. Once the kshatriya gained access to salvation through his . . . activities, the generalization became easy. . . . Nothing was outside the realm of ultimate values, though at the same time the status of the Brahmans remains unimpaired.(77)

As Biardeau points out, it is no longer one path, the path leading from studentship to householding to renunciation to blessedness that enables one to lead a full religious life. In the model presented by the Bhagavad Gita, every aspect of life is in fact a way of salvation. Krishna tells Arjuna of innumerable ways to achieve peace of mind, to resolve his dilemma, and it is clear that the answers are provided not only for Arjuna but are paradigmatic for people of virtually any walk of life. The Gita becomes a text appropriate to all persons of all castes or no caste; its message transcends the limits of classical Hinduism.

It is interesting to note that just as Krishna presented many perspectives to Arjuna, so have many scholars, both traditional and modern, held many perspectives on the Bhagavad Gita. Robert N. Minor, whose own position is that "the *Gita* proclaims as its highest

message the lordship of Krishna and the highest response of the human being to that lordship is devotion, *bhakti*" (xvi), notes several different usages of the text. For ´ ˙

Samkara (AD 788–820), the message is the "end of the world and its accompanying ´ ˙

activity." Madhusudana and Venkatanatha, while not rejecting Samkara's view, place more

emphasis on devotion, as does Jñanes´vara, the Marathi commentator. Bhaskara´ . takes issue with Samkara's interpretation, asserting that the world is a real aspect of Brahman. Ramanuja used the Gita in support of his position that "the true self is not divine and not one with the other selves." Nimbarka, a twelfth-century thinker, prompted interpretations that see Krishna as teaching "innate nonidentity in iden-tity." Madhva (1238–1317), the famous dualist, "radically reinterprets the text so that it asserts an eternal and complete distinction between the Supreme, the many souls, and matter and its divisions." Minor also cites modern interpretations by Bal Gangadhar Tilak and Mohandas K. Gandhi, who used the text to help inspire the independence movement, and Sri Aurobindo, Sarvepalli Radhakrishnan, and Swami Vivekananda, who took a syncretistic approach to the text (xvi–xix).

Few of the scholars cited here seem to agree on the meaning of the text, yet none of them can be said to be incorrect. It may be argued that this utter contextualization of the text causes it to fall into a fatal relativism; that the text, because it is open to so

many interpretations and has been used to confirm opposing positions ranging from ´ ˙

Samkara's monism to Madhva's dualism, is trivial and perhaps meaningless. But how, then, could such a text survive? How can one account for or even describe a text that includes and is used to support a virtual cacophony of traditions and positions? Set-ting aside even the interpretations of the aforementioned later commentators, how can the explicitly nontheistic Samkhya appear alongside with the thoroughly theistic *bhakti* approach also taught by Krishna?

Max Mueller addressed a similar issue when trying to cope with the multiplicity of gods in the Rg Veda and invented a term to describe it:

> To identify Indra, Agni, and Varuna is one thing, it is syncretism; to address either Indra or Agni or Varuna, as for the time being the only god in existence with an entire forgetfulness of all other gods, is quite another; it was this phase, so fully developed in the hymns of the Veda which I wished to mark definitely by a name of its own, calling it henotheism. (40)

The Vedic method which extols different gods within the same text is similar to that employed in the Bhagavad Gita, in which each time Arjuna asks Krishna for one truth, again and again Krishna offers Arjuna yet another perspective, another chapter, another *yoga*. Each view, whether that of a god being sacrificed to or a yogic discipline being practiced, is given life as long as it proves effective. Multiplicity is the rule, with one god, one perspective gaining and holding ascendancy as long as it,

he, or she proves efficacious. That one is then swept from its elevated position as new situations, new questions emerge: and yet, if pressed, a Hindu will always admit, of course, Indra is best; of course, Agni is best; of course, Varuna is best; of course, Karma Yoga is best; of course, Bhakti Yoga is best.

Paul Hacker has referred to the accommodation of multiple teachings within one tradition as "inclusivism." Antonio T. de Nicolás has explained this phenomenon philosophically as

> a systematic and methodic effort to save rationality in its plural manifestations through an activity of embodiment that emancipates man from any form of identification, allowing him the freedom to act efficiently in any one identifiable field in the social fabric. (164)

Just as the many gods of the Vedas are effective in different situations, so the many *yo-gas* are prescribed in the Gita without compromising or subordinating one to another. Mutual paths are allowed to exist in complementarity.

In a sense, the Gita is composed in the spirit of the Jaina approach to truth. The Jainas assert that every statement is an utterance of partial truth; all postulation is rendered senseless by the ultimate postulate that no words are ever totally adequate to experience (*avaktavya eva*). Similarly, Krishna painstakingly guides Arjuna through many *yogas*, yet, the entire problematic is obliterated when Krishna reveals his true form to Arjuna. All the words, all the individual personalities and collective armies are swallowed up by the gaping mouth of Krishna, the origin and dissolution of all things. The net result is that all possibilities are present for Arjuna when he gains the knowledge that all are impermanent.

The Bhagavad Gita sets forth a multiplicity of possible paths. A panoply of per-spectives is offered to the reader in a nonjudgmental way; the many positions pro-posed by Krishna do not necessarily compete with one another but rather complete one another. If one needs to act, one uses Karma Yoga; if one needs to meditate, one uses Dhyana Yoga. This "henocretic" text is written with a gentle tolerance, allowing various practices and positions to be pursued.

In a manner true to the construction of the text itself, the present rendition by Winthrop Sargeant does the least violence to the original of all the translations of the Gita with which I am familiar. He shows the reader the possibilities offered by the text, setting out in menu form variant English-language samplings for each of the Sanskrit terms. His work makes a unique contribution, inviting the reader to sample the translation he serves up, but also inviting the reader to experiment with creating his or her own delicacy.

USER'S GUIDE FOR THE WORD-BY-WORD

ANALYSIS OF THE BHAGAVAD GITA

Reaching into another culture, whether the ancient phase of one's own people or the heritage of ancestors other than one's own, requires a spirit of adventure and inquiry. Texts, whether the Bible or the Confucian Analects or the Bhagavad Gita, often serve as the portal or entry point for engaging and comprehending a worldview. However, any attempt to understand a text carries the risk of missing the mark. To know the meanings of the words of any book does not guarantee understanding of authorial in-tent or how others following the author have interpreted the text. As we reach back in history the context can easily shift. For religious texts even one simple turn of phrase can generate multiple redactions.

For Mahatma Gandhi, the text designed to gird the warrior Arjuna for battle became an inspiration for India's nonviolent revolution. Reader, take your place, perhaps take sides, and take heart that this book can serve many people in many ways.

Sargeant situates the place of the Gita within the context of Sanskrit literary history, indicating its use of participles, finite conjugated verbs, rules of euphonic or sound combination (*samdhi*), and the complex systems of noun endings (declensions) and compounds (pages 3–8). In the very first edition of this book, Sargeant provided a simple word equivalent for each Sanskrit term with some identification of the gram-matical part of speech. In the editions of 1984 and 1994, I provided a deeper analysis of each term, locating its verbal root origin where possible. I also expanded the range of possible meanings for each word, following a convention also observed in translat-ing Patañjali's *Yoga Sutra* (see my *Yoga and the Luminous*, 143–215). This approach gives the reader the toolbox of approaches available to the translator and provides an op-portunity for the reader to develop his or her own rendering of the text within a range of reasonable possibilities.

Each translator brings a distinct methodology to the task. One of my favorite trans-lations of the Bhagavad Gita is perhaps also the most inscrutable. Franklin Edgerton not only translates every single term, including the now widely accepted and under-stood terms *karma* and *dharma*, but he also retained Sanskrit word order, stretch-ing the English language into amazing contortions that rival the most advanced *yoga* poses. Christopher Isherwood and Swami Prabhavananda alternate between prose and verse renderings, utterly at variance with the original cadence and word order. George Thompson surmises that the text was primarily recited or sung and chooses a simplified word flow that sounds melodious and clear in the English language. My own training in classical *yoga* included the memorization of the 1943 Gita Press translation of the second chapter of the Gita, replete with such neologisms as “car-warriors” for what Thompson renders “great chariot warriors” (35) and “self-controlled practicant” for what Patton renders as “that person whose thought is placid” (65). In an attempt to capture a hint of the cadence of the original *´lokas* construction, a lilting, symmetrical play of four sets of eight syllables in each verse, Laurie Patton stretches each verse into eight lines.

As one example of choices made by three translators, we will consider verse II:49. This verse includes a key technical term employed in the original, *buddhi-yoga*, indicat-ing the importance of the first emanation of *prakrti* (the creative matrix), which is the *buddhi*. *Buddhi*, related to the word Buddha or Awakened One, is often translated as the “intellect.” In Samkhya philosophy, the *buddhi* also carries the

residues of all past *karma* in the form of enduring inclinations or the state of being known as the *bhavas*. It determines the state or mood into which one awakens. In Samkhya, as in the second chapter of the Gita, the modality of knowledge (*jnana*) within the *buddhi* guarantees freedom.

Sargeant renders this verse:

Action is inferior by far

To the Yoga of intuitive determination,
Conqueror of Wealth (Arjuna).

Seek refuge in intuitive determination!

Despicable are those whose motives

are based on the fruit of action.

Sargeant attempts to retain vestiges of the *´lokas* form by dividing the verse into four lines. He also retains the epithet for Arjuna while also making clear to the reader that Krishna is addressing Arjuna, who has many nicknames.

Thompson does not attempt to retain the versification in a literal sense, but divides his translation into three discrete sentences:

Arjuna, action is far inferior to the yoga of insight. Seek refuge in insight. Those whose goal is the fruits of their actions wind up miserable.

Thompson, for the sake of clarity, eliminates all of Arjuna's variant names and makes a very different word choice for the term *buddhi*.

Patton agrees with the usage of the term *insight* for *buddhi* and retains the epithet for Arjuna. She stretches out the versification:

Winner of Wealth,

action is far inferior

to the *yoga* of insight.

Look for refuge

in insight;

for those who are

motivated by fruits

are to be pitied.

Her choice of the term *pitied* stays closer to the original than either *despicable* or *miser-able*. From all three translations, we get the sense that thinking or reflection is better than acting on one's first impulse for the sake of greed or desire or selfishness.

If we turn to the Sanskrit analysis, the original grouping of the terms can be clearly discerned:

duren̤a hyavaram karma
buddhiyogad dhanam̤jaya
buddhau saranam anviccha
kr̤pan̤ah̤ phalahetavah̤

As previously noted, the *buddhi* holds the history of one's past actions. Without using in-sight or intuitive determination, one might plunge headlong into the performance of ac-tion motivated solely by yearning for its fruits (*phalahetu*) rather than taking into account the larger picture. By seeing the prominence of the term *buddhi* at the start of the second and third lines, and by feeling the impact of the imperative verbs “seek! wish for! desire!” at the end of the second line, scrutiny of the Sanskrit can help deepen the understanding